

॥ ਅਧਿਆਇ-29 ॥

- 1) ਮਦਰਾਸੀ ਭਜਨੀ ਮੇਲਾ, 2) ਤੇਂਡੁਲਕਰ (ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ),
3) ਡਾਕਟਰ ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ ਅਤੇ, 4) ਵਾਮਨ ਨਾਰਵੇਕਰ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ।

1) ਮਦਰਾਸੀ ਭਜਨੀ ਮੇਲਾ

ਲਗਭਗ ਸੰਨ 1916 ਵਿਚ ਇਕ ਮਦਰਾਸੀ ਭਜਨ ਮੰਡਲੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲੀ। ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਆਦਮੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੁੱਤਰੀ ਅਤੇ ਸਾਲੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਿਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਅਹਿਮਦਨਗਰ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਕੋਪਰਗਾਂਵ ਦੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਨਾਂਅ ਦੇ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਦਰਿਆ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਵੰਡਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਲਾਕਾਰ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੁਪਏਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਰੋਜ਼ ਇਕ ਰੁਪਏਆ ਭਗਤ ਕੋਨੰਡਾ ਜੀ ਦੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਲੜਕੀ ਅਮਨੀ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਤਕ, ਛੇ ਰੁਪਏ ਅਮਨੀ ਦੀ ਮਾਂ ਜਮਲੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੱਸ ਤੋਂ ਵੀਹ ਰੁਪਏ ਤਕ ਅਤੇ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੰਡਲੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆ ਕੇ ਠਹਿਰੀ। ਮੰਡਲੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਮਕਸਦ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਲਚੀ ਸਨ। ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਹੀ ਸੁਭਾਅ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਭਿੰਨ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਜਦੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਏ। ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਸੀਤਾਨਾਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਹਾਜ਼ਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਭਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੱਥਰੂ ਵਗਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਭੇਦ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਆਦਿ ਉਸ

ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ। ਪਤੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਭੋਲੀ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਇਕ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਏਦਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਦੀ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਹੀ। ਪਤਨੀ ਨੇ ਕੋਈ ਖੰਡਨ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁਣ ਵੀ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਦਰਸ਼ਨ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਗਏ। ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਂਤ ਮੁਦਰਾ ਵਿਚ ਸੀਖਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਗਿੜਗਿੜਾ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਰਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮੇਰੇ ‘ਤੇ ਇਹ ਮੁਸੀਬਤ ਕਿਉਂ ਆਈ?”

ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ, “ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜ਼ਰੂਰ ਭੋਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਉਹ ਫੇਰ ਬੋਲਿਆ, “ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਾੜੇ ਦਿਨ ਦੇਖਣੇ ਪਏ ਹਨ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਏਗਾ।” ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੰਨ ਵੀ ਲਵਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਹੋ ਵੀ ਗਿਆ ਹੋਏਗਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕੀ ਘਾਹ ਅੱਗ ਵਿਚ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੇਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ?” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।”

ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ‘ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਜੇਲ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਦੇਖਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ, “ਬੱਚੂ, ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖ਼ਬਰ ਲਈ ਜਾਏਗੀ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁਣੇ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲੈਣਗੇ।” ਤਾਂ ਉਹ ਗਿੜਗਿੜਾ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਰ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ! ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾ ਲਵੋ।”

ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਸੀਖਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਂ, ਤੇਰੇ ਇਸ ਨਮਸਕਾਰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚ ਕੇ ਦੇ।” ਉਹ ਬੋਲਿਆ, “ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਜੋ ਫਰਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਫਰਕ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਮਸਕਾਰ ਵਿਚ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਨਮਸਕਾਰ ਸਿਰਫ ਧਨ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਆਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਨਮਸਕਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਝ ਕੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਧਾਰਨਾ ਏਦਾਂ ਸੀ ਕਿ ਯਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।”

ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੇਰਾ ਯਵਨ ਪੀਰਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ?” ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੀ ਨਹੀਂ!” ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ, “ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪੰਜਾ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਤਬੂਤ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਕ ਕਾਂਡਬੀਬੀ ਨਾਂਅ ਦੀ ਦੇਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਵਸਰਾਂ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਭਿੱਖਿਆ ਮੰਗਦੇ ਹੋ।

ਆਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ, “ਇਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਸਵਾਮੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ।

ਉਦੋਂ ਉਹ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੁੱਢੇ ਲੱਗਦੇ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਪਤਾ ਹੈ।”

ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹਾਂ?” ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੌੜ ਕੇ ਤਾਂ ਦੇਖ।” ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੌੜਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਨ ਲਗਾ। ਦੌੜਨ ਨਾਲ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀ ਧੂੜ ਉੱਡੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ।

ਜਾਗਦੇ ਹੀ ਉਹ ਸੰਜੀਦਾ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਸੁਪਨੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਾਅ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਪਤਾ ਲਗ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੁਭਾਅ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਉਮੜ ਪਈ। ਉਹ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਪਨਾ ਹੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ ਸੁਆਲ ਜਵਾਬ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਆਰਤੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ਅਤੇ ਦੋ ਰੁਪਏ ਨਗਦ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਦੇ ਕੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ ਰੋਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਲ੍ਹਾ, ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਭ ਚੰਗਾ ਹੀ ਕਰੇਗਾ।” ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਲਾ ਹੋਇਆ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਪੈਸਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਫਲ ਰਹੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਵਚਨਾਂ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ।

ਇਸ ਕਥਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਰਾਹ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੇਂਡੁਲਕਰ ਪਰਿਵਾਰ

ਬੰਬਈ ਵਿਚ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿਚ ਇਕ ਤੇਂਡੁਲਕਰ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸੀ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਰਘੁਨਾਥ ਰਾਵ ਤੇਂਡੁਲਕਰ ਨੇ ਮਰਾਠੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ‘ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਨਾਥ ਭਜਨਮਾਲਾ’ ਨਾਂਅ ਦੀ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸੌ ਅਭੰਗ ਅਤੇ ਪਦਾ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਡਾਕਟਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਨਮ-ਕੁੰਡਲੀ ਦਿਖਾਈ, ਪਰ ਸਭ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏਗੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਾਉਮੀਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਸ਼ਿਰਡੀ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੱਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਕੁੰਡਲੀਆਂ ਨੂੰ ਨੁੱਕਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਿਆਰੀ ਜਾਰੀ ਰਖ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠੋ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਇਸ ਸਾਲ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਨਾਉਮੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਮਾਂ ਨੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਪੇਪਰਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਲਿਖੇ, ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਾਸ ਹੋਣ ਜੋਗੇ ਨੰਬਰ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਣ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮੌਖਿਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ

ਬੈਠਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰੀਖਿਅਕ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਲਗਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੱਥ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਜੋਗੇ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਖਿਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਾਲ ਉਸ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿ-ਦਸ਼ਾ ਉਲਟ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ।

ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਰਘੂਨਾਥਰਾਵ ਬੰਬਈ ਦੀ ਇਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੁਣ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਛੁੱਟੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਫ਼ਰਕ ਨਾ ਪਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਾਤਰ ਨੌਕਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੁੱਖ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪੈਨਸ਼ਨ ਕਿੰਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਸੁਆਲ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 150 ਰੁਪਏ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪੈਨਸ਼ਨ ਹੋਈ 75 ਰੁਪਏ, ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੜੇ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਸੀ। ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ 15 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇਂਡੁਲਕਰ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਤੋਖ ਹੋਏਗਾ?”

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇਂਡੁਲਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਦਾਸੀ ਕੋਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ? ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।”

ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੇ 100 ਰੁਪਏ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਮਝ ਕੇ 10 ਰੁਪਏ ਵੱਧ, 110 ਰੁਪਏ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੈਅ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਸੀ।

ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ

ਬੀਕਾਨੇਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?” ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਟੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਨਾਲ ਲਿਪਟ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਜਿੰਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ?”

ਏਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਟੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਵਲਪਪੜੀ (ਸੇਮ) ਤੋੜ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਇਕ ਥਾਲੀ ਵਿਚ ਸੁੱਕੀ ਰਸਤ ਅਤੇ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਰੱਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦੇਖੀਆਂ ਸੀ, ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਸ਼ਿਰਡੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ 12 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਨੀਆਰਡਰ ਭੇਜ ਕੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਦੋ ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਸੁੱਕੀ ਰਸਤ ਅਤੇ ਵਲਪਪੜੀ (ਸੇਮ) ਆਦਿ ਮੁੱਲ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਦਸ ਰੁਪਏ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਸਰੂਪ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਪਰ ਵਲਪਪੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਿਰ ਉਤੇ ਟੋਕਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਹਮਣਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਵਲਪਪੜੀ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਲਪਪੜੀ ਖਰੀਦ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਟੇ ਵੱਲੋਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਨਿਮੋਣਕਰ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨੈਵੇਦ (ਚੌਲ ਅਤੇ ਵਲਪਪੜੀ ਦੀ ਸਬਜ਼ੀ) ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਾਇਆ। ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਹੋਈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਵਲਪਪੜੀ ਹੀ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਗਦਗਦ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

ਪਵਿੱਤਰ ਰੁਪਇਆ

ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਕਮਲਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਵਾਲਾ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਆਪਣੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਹਾਟੇ ਨੇ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਭੇਟ ਕੀਤੀ, ਜਿਹੜੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈ। ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਕੈਪਟਨ ਹਾਟੇ ਦਾ ਰੁਪਇਆ ਵੀ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਉਪਰ ਵੱਲ ਕਰਕੇ ਅੰਗੂਠੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਛਣਕਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਗੇ। ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਉਦੀ ਨਾਲ ਇਹ ਰੁਪਇਆ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ। ਦੋਸਤ ਨੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਆ ਕੇ ਉਹ ਰੁਪਇਆ ਹਾਟੇ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਉਥੇ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ,

ਉਹ ਸਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

4) ਸ੍ਰੀ ਵਾਮਨ ਨਾਰਵੇਕਰ

ਪਾਠਕੋ, ਹੁਣ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣੋ। ਇਕ ਸੱਜਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਵਾਮਨ ਨਾਰਵੇਕਰ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਈਂ-ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਹ ਇਕ ਸਿੱਕਾ ਲਿਆਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਾਮ, ਲਛਮਣ, ਸੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਾਰੂਤੀ (ਹਨੂਮਾਨ) ਦੇ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛੋਹ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਕੇ ਉਦੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਵਾਮਨਰਾਵ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੱਸ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਕਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਉਹ ਵਾਮਨਰਾਵ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਇਹ ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ?” ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ 25 ਰੁਪਏ ਦੇਣਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗਾ।” ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਮਨਰਾਵ ਨੇ 25 ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਇਸ ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਤਾਂ 25 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ! ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿਚ ਸਜਾ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਪੂਜਾ ਕਰੋ।” ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਬਾ ਹੀ ਜਾਣਨ ਕਿ ਕਿਸਦੇ ਲਈ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕੀ ਠੀਕ ਹੈ?

